

Wirth Imre

AZT ÍROM NEKED, szétesem,
minden szó egy napnyi élet,
azt írod, egyre jobb versek,
nem is érted, mitől félek,
s a hullám, a szél viszálya
hitelve, fiatal vagyok,
széttört hajónk deszkaszála.

Azt írnám, a rímkenyszertől
időről időre hányok,
és hogy sejtjeim rácsain
nem másznak már át a lányok,
folynának csillagpatakok,
síromban megszáradt szívem,
mint a fénybogár, felragyog.

Boszorkányüstben bűvös víz,
az örökké rengő tenger
fut velem és magával visz,
mégis mi vonz undorodva
itt felező nyolcasokba,
nyelvem alatt cián lapul,
kiszáradt a semmi bokra.